

SRCE

»Včasih se zgodi, da se srce kar malo skrije.
Lahko za dolgo. A meni zdaj spet bije,« je rekla
prva črna mravljica.

»Si zaljubljena?« so jo vprašale druge tri.
»Ne vem. Mogoče več kot to. Mogoče sem spet
cela.«

LJUBEZEN

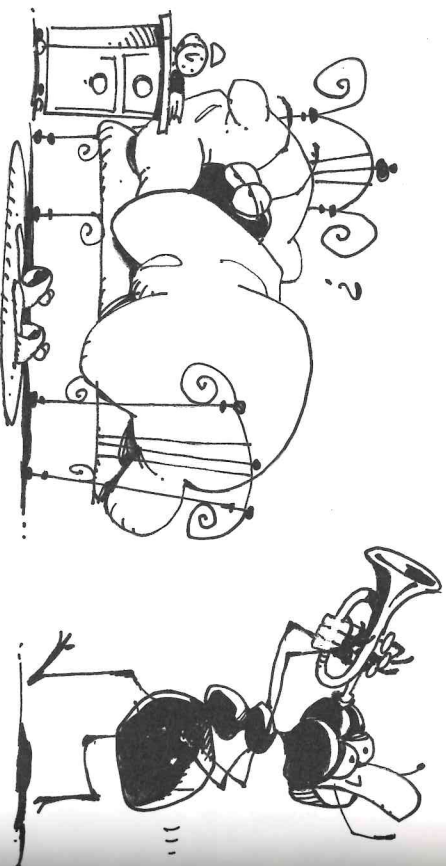
»Zadnje čase precej razmišljam o ljubezni,« je rekla
prva črna mravljica.

»In? Do česa si prišla?« je zanimalo druge tri.
Ljubezen je večna tema, tudi za mravljice.

»Še ne vem. A širim njene meje. Mogoče je
ljubezen vse, kar greje. Več poti ima in več oblik.
Ne vežem je več le na eno biče. Bolj široko gledam
naokrog. Kot bi se zbudila! Koliko naklonjenih oči
in rok!«

ROJSTNI DAN

Tu tu ru tu tu! Ena od mravljič ima rojstni dan. Zdaj še spi, zato ji lahko naredimo presenečenje. Skuhamo ji čaj, zavijemo darilce in jo zbudimo s pesmico. Nič posebnega in vendar zelo posebno. Kot je posebno vse, kar pride iz srca, prav za to bitje in za ta trenutek.

POLENTA

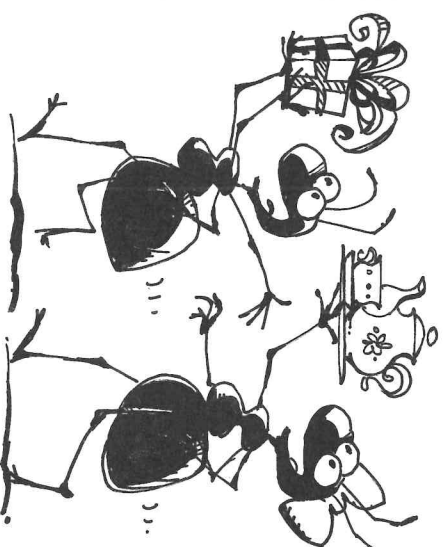
»Polenta, polenta, polenta,« so se veselile štiri črne mravljičice. Zmanjkalo jim je kruha, pa so se spomnile nanjo.

»Mnjam. Kako dobro dene.«

»Kako blago se usede v trebušček. Vedno, ko jo jem.«

»Zakaj se potem tako redko spomnimo nanjo?«

Res, zakaj se tako redko spomnimo preprostih stvari, ki jih imamo tik pred nosom in ki nam tako dobro denejo. Zakaj jih puščamo ob strani? In jemo tisto, kar nas ne nahrani.

SITNOST

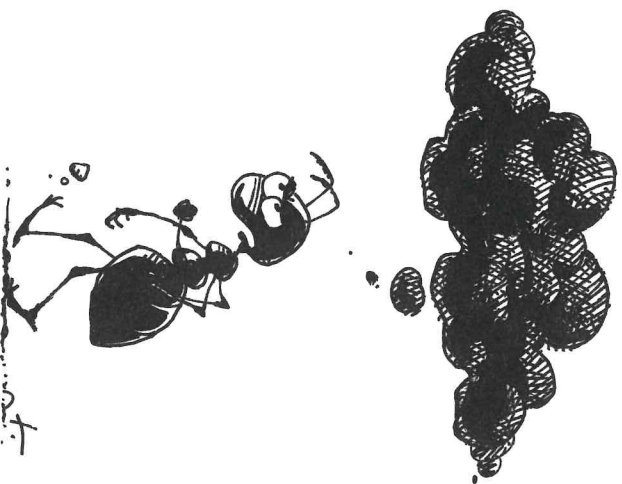
»Danes sem sitna,« je rekla prva črna mravljica.

»Raje bom tiho, da vas ne ranim.«

»Težko nas raniš,« so ji rekle druge tri.

»Zakaj?«

»Ker si tudi sitna naša. Vsak se kdaj malo čudno obnaša. Ko ni v dobri koži. Ko ga kaj popari, zmede, zoži. Poglej v nebo. Veš, kaj je dobra stran sivine? Da se zgosti v dež, izlije – in s tem mine.«

GROZDJE

Štiri črne mravljice so obirale grozdje.

»Leta tečejo,« je rekla prva. »Rosno mlade nismo več, naj nam je to všeč ali ne. Zorimo – kot grozdje.«

»Lepo,« je rekla druga – kajti zrelo grozdje je imela zelo rada.

»Ko sem bila mlada,« je dodala tretja, »je bilo v meni toliko svetlobe, toliko elana in moči. Zdaj jih večasih ni.«

»Mogoče res,« je kimala četrta. »A ne verjamem v zorenje, ki le jemlje. Nekaj tudi da. Vsaj meni: jasno misel, dober nos in trdna tla.«

MARATON

»Včeraj sem bila na čisto pravem maratonu. Prvič. Vso pot,« je navdušeno drdrala prva črna mravljica.

»Res? Si zmogla? Si ga res pretakla?«

»Teга nisem rekla,« se je posmejala. »Tekli so drugi. Jaz sem se vozila, na kolesu sem bila ob njih.«

Druge tri so se uprle:

»To ni nič. To ne velja.«

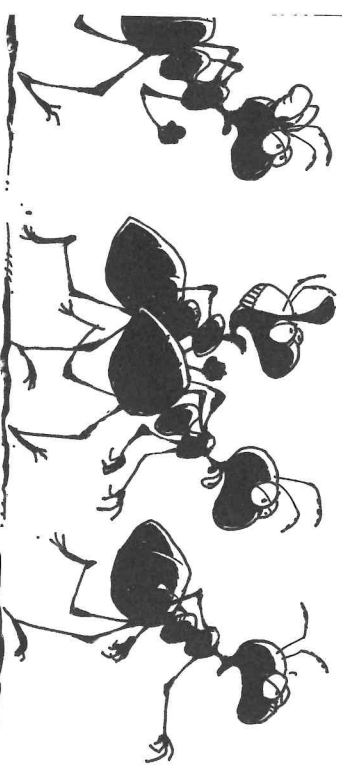
»Zakaj pa ne?« se je branila prva. »Nadlhalala sem se in razvedrila. Od njihove moči in volje sem dobila krila. Migati. Skrbeti za telo. S pravo mero, ja, jaz sem za to.«

Pogledala jih je in rekla z neverjetno vrnemo:

»Začnemo?«

»Prav! Veljal!«

Maratona še dolgo ne bodo pretakle. Najbrž sploh nikoli. A hec ni v tem. Hec je v volji zdravo poskrbeti zase. Ta se zdaj krepi in rase.

LISTJE

»Listki rumenijo, spet je tu jesen, ptičice, adijo, javor je rumen ...« je pela prva črna mravljica in grabila listje po vrtu.

Nekoč ni marala jeseni. Zdaj se čudi: kako, da ni znala videti vseh teh barv, rdečih, rumenih, oranžnih? Kako, da ni znala uživati v njih? Zdaj ima rada vse odtenke. V jeseni ne vidi le grenke slutnje smrti.

»Vse je krog,« si pravi. »Iz jeseni v zimo in pomlad ... in že spet v poletje lahkih nog. Pa gre leto in življenje naokrog.«

DREVO

»Še nikoli nisem posadila nobenega drevesa,«
je rekla prva črna mravljica.

»Jaz tudi ne.«

»In jaz.«

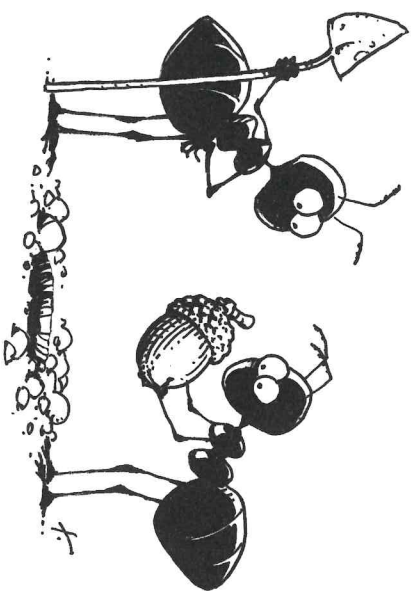
»Ampak — ali bi ga sploh lahko? Drevo ni
majhna reč. Bi to sploh šlo?«

»Bi! In bo!« so rekle in začele.

Vzele so lopate in prijele želod, iz katerega je
komaj lezel kalček.

»Še malček ... in še malček,« so sopihale, ko
so kopale. Dale so ga v jamico, zagreble in zalile.

»Takole,« so pribile, »zdaj bo tu drevo. Vsako
leto bo ozelenelo. In naše delo nas bo preživelo.«

MOČNIK

Štiri črne mravljice so kuhale močnik.

»Veste, kaj vam povem,« je rekla prva. »Da se mi je dolgo zdelo, da premalo vem.«

»In zdaj?« so jo vprašale druge tri.

»Zdaj mi je vseeno. Se mi zdi, da vem mogoče ravno prav. Kar živim. In je veliko manj težav.«

VSAKDANJOST

»Rada lovim zadnje sončne žarke,« je rekla prva črna mravljica. »Rada jih gledam. K brinu se stisnem in strmim v zlato daljavo. Vseeno mi je, kdo hodi mimo in kaj si misli. Tiho gledam, se medim in včasih se mi kaj posveti ...«

»Kaj?« je rekla druga in tudi ostali dve sta radovedno dvignili oči.

»Recimo to, da je vsakdanjost moja pot,« je rekla prva. »Da je lepota na njej zadosti. Le bosti se ne smem z nergači, ki množijo žolč. Stran, si rečem in gradim lupino. Iz sončnih vzhodov in zahodov. Vsak dan jih ujamem v oči. Zato se mi vsakdanjost tiho tihceno blešči.«

BELINA

Štiri črne mravljice so si obule gojzarje, zavile so se v bunde in stopile v sneg.

»Vedno sem govorila, da nisem za mraz,« je rekla prva. »Vendar priznam: v nedotaknjeni belini je nekaj presežno lepega.«

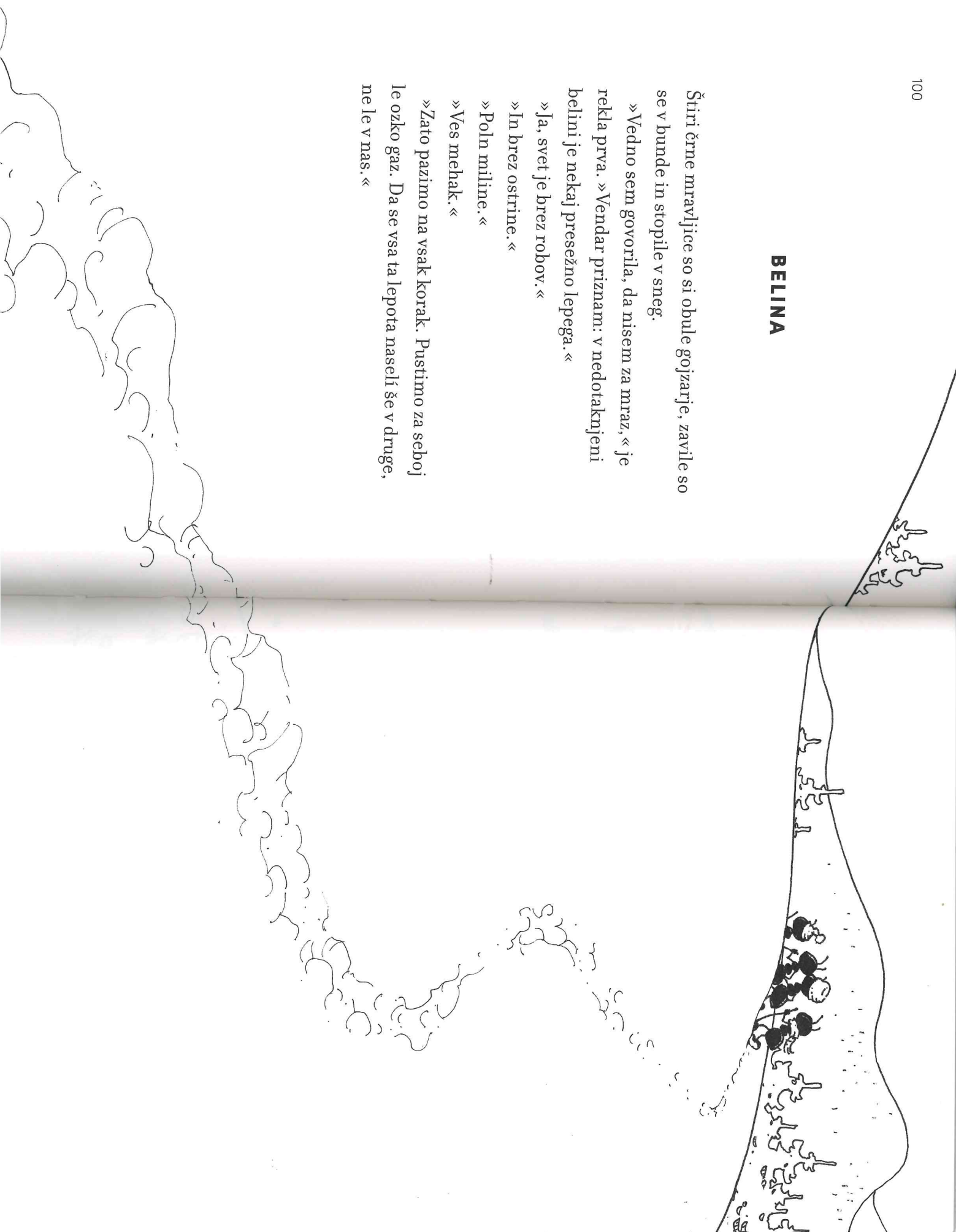
»Ja, svet je brez robov.«

»In brez ostrine.«

»Poln miline.«

»Ves mehak.«

»Zato pazimo na vsak korak. Pustimo za seboj le ozko gaz. Da se vsa ta lepota naseli še v druge, ne le v nas.«

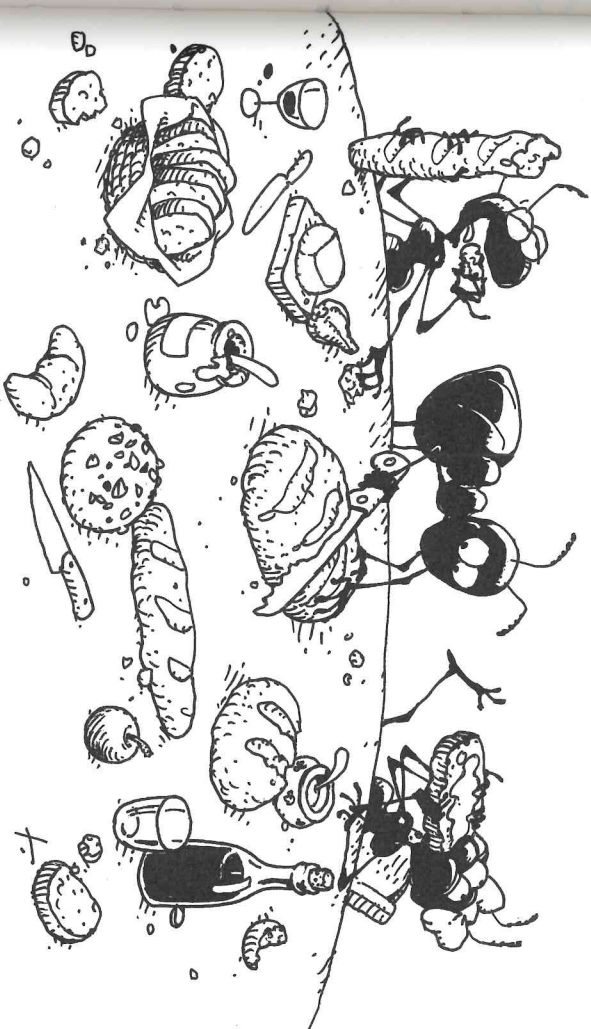
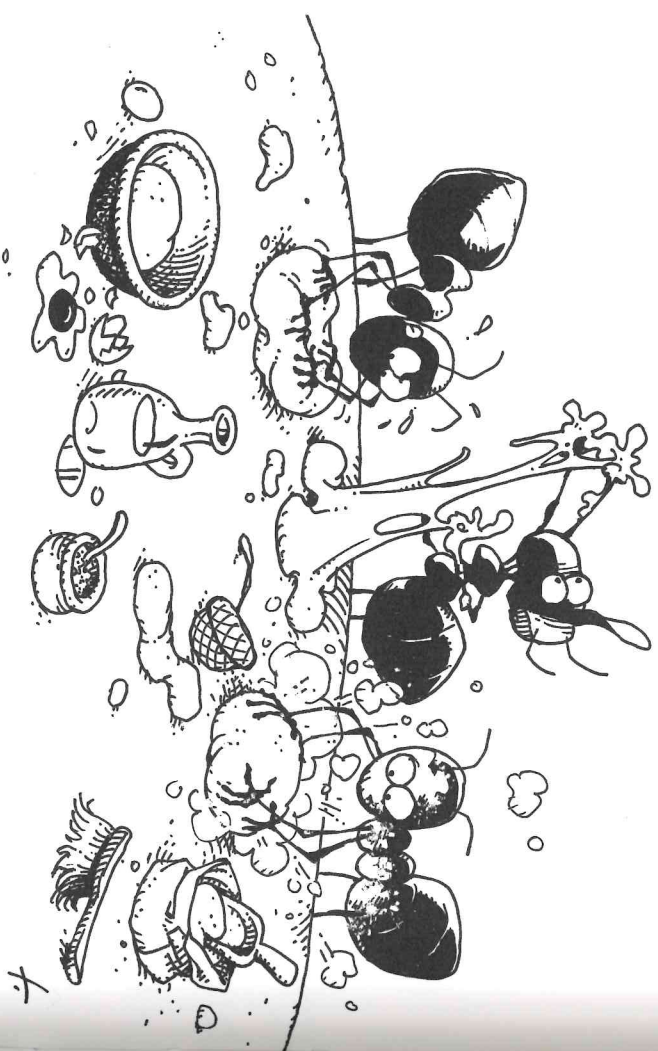

KRUH

Štiri črne mravljice so rekle:

» Danes bomo pekle, « – v mislih so imele kruh.
Gnetle so, gnetle – če si mravljica, gneteš hitro in zelo zares.

Potem so kruhi vzhajali in mravljice so klepetale.
Potem so se pekli in mravljice so klepetale.
Potem so se spekli – še vedno bi lahko klepetale,
a če so na mizi štirje hlebci kruha hkrati, potem je

čas za gostijo! Nalile so si vina, narezale dobrot,
prvi hlebec, drugi, tretji in četrti – vse je šlo.
» Joj! Vse svoje delo smo pojedle! « je spreletelo
prvo. » Vse je šlo v prazno! «
» Kako lahko rečeš, da je šlo v prazno?! Se nismo
imele lepo?! «
» Saj res, za veselje je šlo, « si je oddahnila – in z
mize pobrala še zadnje drobtine.

MODRA

Štiri črne mravljice so listale po knjigi. Želele so spoznati svojo vrsto, še malo niso slutile, da jih je toliko in tako različnih. Gledale so, črkovale, se čudile, ko je prva na vsem lepem rekla:

»To z barvami je zanimivo. O mravljicah se ponavadi reče, da so črne ali rdeče. Jaz pa vem, da so vsaj nekatere tudi modre. Celo zelo. Eno tako sem poznala. Kaj bi dala, da bi spet kramljala z njo.«

»Je ni več?« so jo vprašale druge tri.

»Ni,« je rekla in pogledala v daljavo. »Šla je. Skozi oddrlesknjena vrata. Brez strahu. Vendar mislim, da je včasih tu. Z dobro mislijo, ki jo namakne v mojo stran. Z vplivanjem na smer. S pomežikom, naj se ne bojim ovir. S tipanjem za kapljico humorja. Pravi, naj si z njim svetlim obzorja. In si jih. Ljuba modra, vedno mi je za navdih. Ena tistih, ki so presvetljeni. Ki žarijo mnogim, ne le meni.«

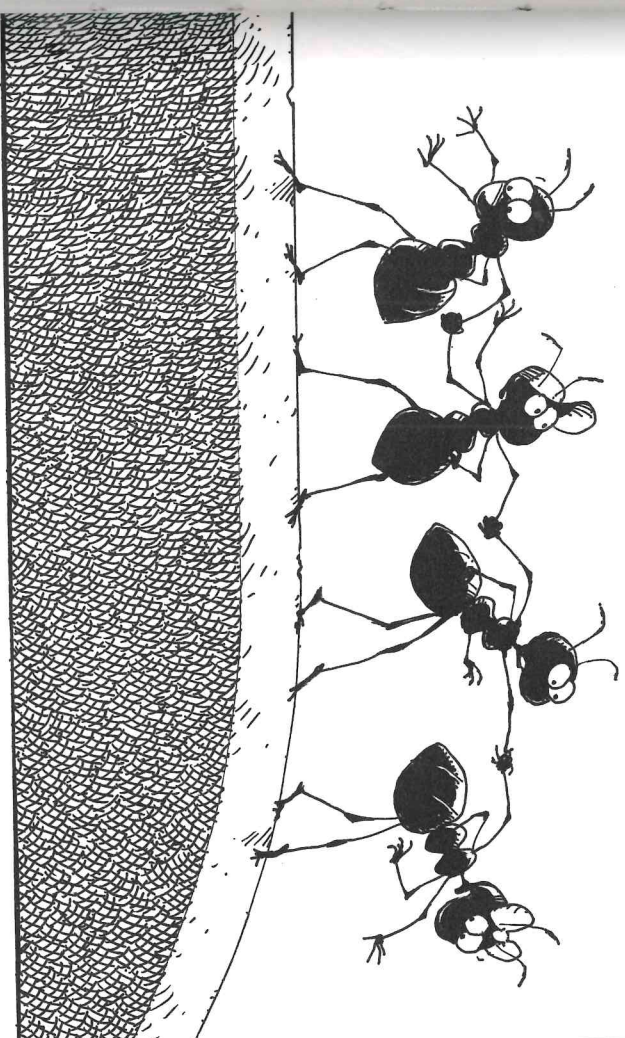
PO REZILU NOŽA

»Čudne čase živimo. Vse več mravljic protestira. Vse več je nemira in nezadovoljstva. Vse več je pritožb in krivic, laži, polresnic. Kot bi vse smrdelo. Prevyprašujem smisle. Prevyprašujem svoje delo.«

Vse to se je vrtelo v prvi črni mravljici in ne le v njej. V vseh štirih. Navadno so kipele od idej.

A zdaj? Kako naprej?

Pošteno. Po rezilu noža. Do obisti čisto. Da se čisto pride v bolj razumne čase. Naj jih tkemo skupaj in vsak zase. Vsak lahko pomete, kjer še ni. In pomaga, da nam skupnost pozori.

KRES

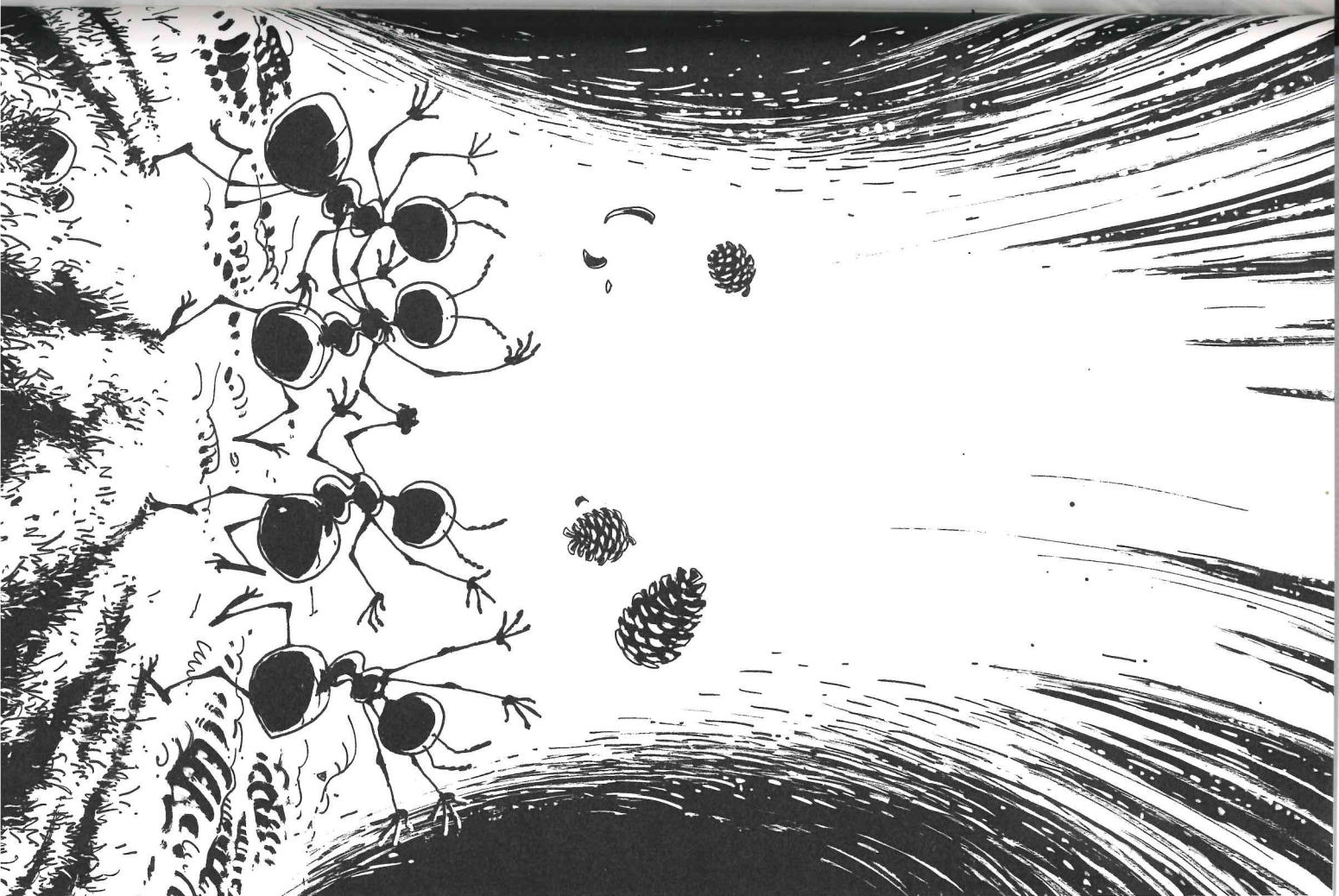
Štiri črne mravljice so plesale okoli ognja.

»Kres, kres, kres!« so ponavljale in v nemirne plamene metale storže. Iskre so letele v gosto noč.

»O,« je rekla prva, »ko bi nam ta ogenj dal posebno moč. V tipalke, misli, glas, oči in roke. Izrekale bi drobcene uroke in vse bi se zgodilo.

Razblinilo bi se, kar je pokvarjeno in gnilo, in svet bi bil prijazen kraj.«

»Poskušajmo kar zdaj!« so rekle druge tri in se prijele za ročice. Hitro, hitro, še hitreje! Udargale so v tla in šepetale med goreče veje. Naslednji dan pa – se ni gozd bleščal svetleje? Se ni čez jase širil blažen mir? Nihče ni nič posebnega opazil. Nihče ni spráševal, se čudil, jih razkril. A v štirih črnih mravljicah je dozorelo: če gre več misli v isto zdravo stran, lahko priklíčejo svetlejši dan.

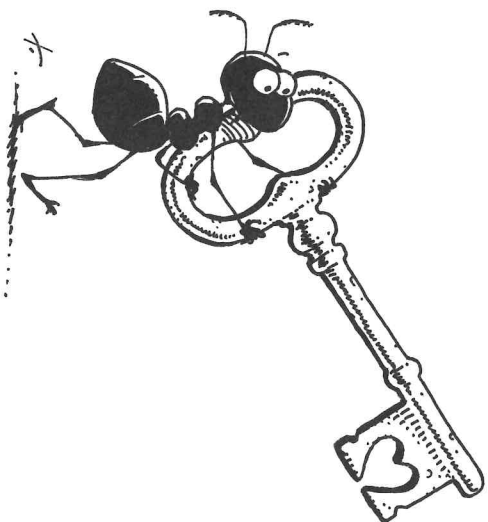

KLJUČ

»Jutro se zbuja počasi, malo po malo, potem pa kar naenkrat je. In z njim nov dan,« je ugotovila prva črna mravljica.

Od nekdaj so jo zanimali začetki. Dober začetek je pol posla, pol poti. Nastavek za vse, kar sledi.

»Želim si torej dober dan,« je rekla sama sebi, kajti vse naokrog je še spalo. »Z nogami na tleh in z muzo nad oblaki. Naj grem z iskrivimi koraki, naj diham celih pljuč in naj za vse, kar pride, najdem pravi ključ.«

KAZALO

Jutra ... 5	Oprosti ... 38	Mandarine ... 74
Kvartet ... 6	Mavrica ... 39	Barvice ... 76
Mozaik ... 7	Dež ... 40	Sosedje ... 77
Jeziki ... 8	Darilo ... 42	Groza ... 78
Most ... 9	Bučke ... 43	Kotel ... 79
Medved ... 10	Bukev ... 45	Jeza ... 80
Knjiga ... 12	Ples ... 46	Mineštra ... 81
Papir ... 13	Luna ... 48	Spanje ... 82
Oči ... 14	Zajec ... 50	Manj ... 84
Klobuki ... 16	Srme ... 51	Nebo ... 86
Uhani ... 18	Volk ... 52	Srce ... 88
Zgodbe ... 19	Mačka ... 54	Ljubzen ... 89
Vaja ... 20	Pisati ... 55	Rojstni dan ... 90
Gledališče ... 21	Prava mera ... 56	Polenta ... 91
Šampon ... 22	Leva tipalka ... 57	Sitnost ... 92
Naklonjenost ... 23	Morje ... 58	Grozdje ... 93
Mufloni ... 24	Oleander ... 60	Maraton ... 94
Nov dan ... 26	Marinada ... 61	Listje ... 95
Sveče ... 28	Bogu za hrbtnom ... 62	Drevo ... 96
Sonce v meni ... 29	Tako bodi ... 63	Močnik ... 98
Žitna kava ... 30	Fige ... 64	Vsakdanjost ... 99
Med ... 31	Riba ... 65	Belina ... 100
Fizol ... 32	Škržadi ... 67	Kruh ... 102
Prdec ... 33	Luč ... 68	Modra ... 104
Vrt ... 34	Vreme niha ... 69	Po rezilu noža ... 105
Regrat ... 35	Čipresa ... 70	Kres ... 106
Jagode ... 37	Čudežni napoj ... 72	Ključ ... 108

